

Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
YVES BOT
prednesené 4. júna 2015¹

Vec C-223/14

**Tecom Mican SL,
José Arias Domínguez**

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Juzgado de Primera Instancia n° 7 de Las Palmas de Gran Canaria (Španielsko)]

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Nariadenie (ES) č. 1393/2007 —
Doručovanie písomností — Mimosúdna písomnosť — Definícia“

1. Súdny dvor vo svojom rozsudku Roda Golf & Beach Resort² konštatoval, že „mimosúdna písomnosť“ v zmysle článku 16 nariadenia Rady (ES) č. 1348/2000 z 29. mája 2000 o doručovaní súdnych a mimosúdnych písomností v občianskych a obchodných veciach v členských štátoch³ je pojmom práva Únie⁴. Súdny dvor navyše konštatoval, že písomnosť vyhotovená notárom „ako taká“ predstavuje mimosúdnu písomnosť⁵.

2. Prejednávaný návrh na začatie prejudiciálneho konania nastoľuje otázku, či súkromná písomnosť môže tiež spadať pod pojem „mimosúdna písomnosť“ v zmysle článku 16 nariadenia (ES) č. 1393/2007⁶, ktorým bolo nahradené nariadenie č. 1348/2000, a teda vyzýva Súdny dvor, aby vymedzil tento pojem.

3. Tento návrh bol podaný v rámci konania o návrhu na preskúmanie rozhodnutia vedeného na Juzgado de Primera Instancia n° 7 de Las Palmas de Gran Canaria (Súd prvého stupňa č. 7 v Las Palmas de Gran Canaria, Španielsko), ktorý podala spoločnosť Tecom Mican SL⁷ proti rozhodnutiu secretario judicial (súdny tajomník) tohto súdu o odmietnutí doručiť výzvu spoločnosti MAN Diesel & Turbo SE⁸ s odôvodnením, že čisto súkromnú písomnosť nemožno považovať za mimosúdnu písomnosť.

4. V týchto návrhoch najprv uvediem, že pod pojem „mimosúdna písomnosť“ v zmysle článku 16 nariadenia č. 1393/2007 spadá písomnosť vyhotovená alebo osvedčená orgánom verejnej moci, úradnou osobou alebo akoukoľvek inou osobou príslušnou na tento účel podľa práva odosielajúceho členského štátu, ako aj každá písomnosť, ktorej odoslanie osobe, ktorej je určená, je nevyhnutné na uplatnenie, preukázanie alebo ochranu nejakého práva.

1 — Jazyk prednesu: francúzština.

2 — C-14/08, EU:C:2009:395.

3 — Ú. v. ES L 160, s. 37; Mim. vyd. 19/001, s. 227.

4 — Body 47 a 50 tohto rozsudku.

5 — Bod 58 uvedeného rozsudku.

6 — Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady z 13. novembra 2007 o doručovaní súdnych a mimosúdnych písomností v občianskych a obchodných veciach v členských štátoch (doručovanie písomností) a o zrušení nariadenia Rady (ES) č. 1348/2000 (Ú. v. EÚ L 324, s. 79).

7 — Ďalej len „Tecom“.

8 — Ďalej len „MAN Diesel“.

5. Ďalej uvediem, že netreba v každom jednotlivom prípade na základe posúdenia konkrétnych okolností každého posudzovaného prípadu overovať, či má odoslanie predmetnej písomnosti zodpovedajúce jednému z týchto dvoch kritérií cezhraničný dosah a či je potrebné pre riadne fungovanie vnútorného trhu.

6. Napokon uvediem, že mimosúdnu písomnosť, ktorá už bola doručená osobe, ktorej je určená, možno znova doručiť v súlade s pravidlami stanovenými nariadením č. 1393/2007, aj keby prvé doručenie už bolo uskutočnené v súlade s týmto nariadením.

I – Právny rámec

A – Medzinárodné právo

7. Článok 17 Haagskeho dohovoru z 15. novembra 1965 o doručovaní súdnych a mimosúdnych písomností v cudzine v občianskych a obchodných veciach⁹ stanovuje:

„Mimosúdne písomnosti vyhotovené orgánmi a oprávnenými úradnými osobami zmluvného štátu môžu byť zaslané do druhého zmluvného štátu, aby tam boli doručené, spôsobom a za podmienok určených týmto Dohovorom.“

B – Právo Únie

8. Aktom z 26. mája 1997 Rada Európskej únie vypracovala na základe článku K.3 Zmluvy o Európskej únii Dohovor o doručovaní súdnych a mimosúdnych písomností v občianskych alebo obchodných veciach v členských štátoch Európskej únie¹⁰. V článku 16 dohovoru z roku 1997 sa uvádza:

„Mimosúdne písomnosti sa môžu zaslať na účely doručenia v inom členskom štáte podľa ustanovení tohto dohovoru.“ [*neoficiálny preklad*]

9. Hoci dohovor z roku 1997 nikdy nenadobudol platnosť, lebo ho členské štáty neratifikovali pred nadobudnutím platnosti Amsterdamskej zmluvy, do veľkej miery ovplyvnil nariadenie č. 1348/2000.

10. Do článku 16 nariadenia č. 1348/2000 bolo prevzaté znenie dohovoru z roku 1997 v tejto podobe:

„Mimosúdne písomnosti sa môžu zaslať na účely doručenia v inom členskom štáte podľa ustanovení tohto nariadenia.“

11. Článok 17 písm. b) tohto nariadenia stanovil vypracovanie glosára písomností, ktoré možno doručovať podľa uvedeného nariadenia.

12. Uvedené nariadenie bolo nahradené nariadením č. 1393/2007.

13. V odôvodneniach 2 a 6 nariadenia č. 1393/2007 sa uvádza:

„(2) Správne [riadne – *neoficiálny preklad*] fungovanie vnútorného trhu si vyžaduje potrebu zlepšiť a zrýchliť odosielanie súdnych a mimosúdnych písomností v občianskych alebo obchodných veciach určených na doručenie medzi členskými štátmi.

9 — Ďalej len „Haagsky dohovor“.

10 — Ú. v. ES C 261, 1997, s. 2 (ďalej len „dohovor z roku 1997“).

...

- (6) Efektívnosť a rýchlosť súdneho konania v občianskych veciach si vyžaduje odosielanie súdnych a mimosúdnych písomností medzi miestnymi orgánmi, ktoré sú určené členskými štátmi, priamo a rýchlymi prostriedkami....“

14. Pokiaľ ide o lokálne orgány určené členskými štátmi, článok 2 tohto nariadenia stanovuje:

„1. Každý členský štát určí úradné osoby, orgány alebo iné osoby... príslušné na odosielanie súdnych alebo mimosúdnych písomností určených na doručenie v inom členskom štáte^[11].

2. Každý členský štát určí úradné osoby, orgány alebo iné osoby... príslušné na prijímanie súdnych alebo mimosúdnych písomností z iného členského štátu^[12].

...“

15. Španielske kráľovstvo v súlade s článkom 23 ods. 1 uvedeného nariadenia určilo za odosielaajúci orgán secretario judicial.

16. „Iné spôsoby odosielania a doručovania súdnych písomností“ sú upravené v článkoch 12 až 15 nariadenia č. 1393/2007.

17. Podľa článku 16 tohto nariadenia:

„Mimosúdne písomnosti sa môžu odosielať na účely doručenia v inom členskom štáte v súlade s ustanoveniami tohto nariadenia.“

18. Uvedené nariadenie nestanovuje vypracovanie glosára písomností, ktoré možno doručovať.

19. V súlade s článkom 20 ods. 1 nariadenia č. 1393/2007 má toto nariadenie prednosť okrem iného pred ustanoveniami Haagskeho dohovoru.

II – Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

20. V novembri 2009 spoločnosť Tecom so sídlom v Španielsku a spoločnosť MAN Diesel so sídlom v Nemecku uzavreli zmluvu o obchodnom zastúpení, ktorú spoločnosť MAN Diesel vypovedala v roku 2012.

21. Po tomto vypovedaní zmluvy Tecom vyhotovila výzvu, v ktorej žiadala okrem iného zaplatať náhrady škody spôsobenej stratou klientely, ako aj splatných a neuhradených provízií. V tejto výzve bola spomenutá možnosť podania žaloby v prípade, ak sa výzve nevyhoví, a navyše v nej bolo uvedené, že podobná výzva, vyhotovená formou notárskej zápisnice, už bola zaslaná do rúk výkonného riaditeľa spoločnosti MAN Diesel.

22. Dňa 19. novembra 2013 Tecom požiadala secretario judicial Juzgado de Primera Instancia n° 7 de Las Palmas de Gran Canaria, aby doručil túto výzvu na adresu sídla spoločnosti MAN Diesel prostredníctvom Amtsgericht Augsburg (Okresný súd Augsburg, Nemecko) v súlade s nariadením č. 1393/2007.

11 — Ďalej len „odosielajúce orgány“.

12 — Ďalej len „prijímajúce orgány“.

23. Secretario judicial odmietol doručiť výzvu z dôvodu, že neprebiehala nijaké súdne konanie, v rámci ktorého by bolo potrebné uskutočniť požadovaný úkon súdnej pomoci.

24. Tecom podala proti tomuto zamietavému rozhodnutiu sťažnosť, pričom tvrdila, že z rozsudku Roda Golf & Beach Resort¹³ vyplýva, že podľa článku 16 nariadenia č. 1393/2007 podmienkou doručenia mimosúdnych písomností nie je existencia prebiehajúceho súdneho konania.

25. Uznesením z 20. decembra 2013 secretario judicial zamietol túto sťažnosť a potvrdil napadnuté rozhodnutie, pričom konštatoval, že napriek tomu, že Španielske kráľovstvo nevypracovalo orientačný glosár typov písomností, ktorých sa týka článok 16 nariadenia č. 1393/2007, nemožno vychádzať z toho, že na základe ustanovení tohto nariadenia možno doručiť akúkoľvek súkromnú písomnosť. Secretario judicial osobitne konštatoval, že „do vecnej pôsobnosti spomenutého nariadenia spadajú len mimosúdne písomnosti, ktoré spĺňajú uvedené vlastnosti, vďaka ktorým majú úradnú povahu; to znamená také písomnosti, ktoré vzhľadom na svoj charakter alebo formálnu povahu spôsobujú určené právne účinky“. Akýkoľvek iný výklad by podľa jeho názoru skreslil pojem „mimosúdna písomnosť“ v zmysle článku 16 nariadenia č. 1393/2007 natoľko, že vnútroštátne súdy by sa zmenili na „poštovú službu“, pričom v tejto súvislosti poukázal na doslovný výraz, ktorý použil generálny advokát Ruiz-Jarabo Colomer v návrhoch, ktoré predniesol vo veci Roda Golf & Beach Resort (C-14/08, EU:C:2009:134).

26. Dňa 2. januára 2014 Tecom podala proti tomuto uzneseniu návrh na preskúmanie rozhodnutia, pričom tvrdila, že čisto súkromnú písomnosť možno považovať za „mimosúdnu písomnosť“, ktorú možno doručiť v súlade s ustanoveniami nariadenia č. 1393/2007.

27. Vnútroštátny súd pripomenul, že podľa rozsudku Roda Golf & Beach Resort¹⁴ je pojem mimosúdna písomnosť autonómnym pojmom práva Únie. Domnieva sa však, že nemôže podať výklad autonómneho pojmu práva Únie, keďže neexistuje nijaké kritérium, ktoré by mu umožnilo určiť, aké znaky musí spĺňať písomnosť na to, aby sa považovala za mimosúdnu písomnosť.

28. Vnútroštátny súd sa navyše pýta na existenciu obmedzení spojených s vykonaním nariadenia č. 1393/2007 jednak vzhľadom na súbežné notárske doručenie a súdne doručenie výzvy a jednak v súvislosti s existenciou podmienky uplatnenia nariadenia založenej na cezhraničnom dosahu spolupráce a riadnom fungovaní vnútorného trhu, pokiaľ je účelom mimosúdnej písomnosti účinné uplatnenie subjektívnych práv priznaných vnútroštátnymi predpismi alebo právom Únie.

29. Vzhľadom na tieto úvahy Juzgado de Primera Instancia n° 7 de Las Palmas de Gran Canaria položil Súdnemu dvoru nasledujúce prejudiciálne otázky:

- „1. Možno za „mimosúdnu písomnosť“ v zmysle článku 16 nariadenia... č. 1393/2007... považovať čisto súkromnú písomnosť bez ohľadu na to, že nebola vydaná orgánom verejnej moci iným ako súd, ani úradnou osobou?
2. Ak áno, možno za mimosúdnu písomnosť považovať akúkoľvek súkromnú písomnosť, alebo musí mať táto písomnosť nejaké konkrétne vlastnosti?
3. Aj v prípade, ak by súkromná písomnosť mala také vlastnosti, môže občan Únie požiadať o doručenie písomnosti postupom upraveným v článku 16 nariadenia... č. 1393/2007..., ak ju už doručil prostredníctvom iného orgánu verejnej moci, ktorý nie je súdnym orgánom, napríklad prostredníctvom notára?

¹³ — C-14/08, EU:C:2009:395.

¹⁴ — C-14/08, EU:C:2009:395.

4. Nakoniec, treba na účely článku 16 nariadenia č. 1393/2007 zohľadniť skutočnosť, že uvedená spolupráca má cezhraničný dosah a je potrebná pre riadne fungovanie vnútorného trhu? Kedy treba vychádzať z toho, že spolupráca má „cezhraničný dosah a je potrebná pre riadne fungovanie vnútorného trhu“?

III – Moja analýza

A – O prvej a druhej otázke

30. Svojou prvou a druhou otázkou, ktoré treba preskúmať súčasne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či čisto súkromnú písomnosť, ktorú nevydal ani neosvedčil orgán verejnej moci alebo úradná osoba, možno považovať za „mimosúdnu písomnosť“ v zmysle článku 16 nariadenia č. 1393/2007.

31. Na úvod treba poukázať na to, že výraz „mimosúdny“ nie je v práve Únie vymedzený, aj keď sa vyskytuje vo viacerých ustanoveniach primárneho práva.¹⁵ Toto prídavné meno môže mať navyše rôzny význam podľa toho, aké podstatné meno rozvíja. Treba konštatovať, že pojem mimosúdne rozhodnutie znamená rozhodnutia vydané na základe alternatívnych spôsobov urovnávania sporov, zatiaľ čo pojem mimosúdna písomnosť môže nasvedčovať širšiemu výkladu, ktorý prekračuje samotný rámec konaní určených na urovanie sporov. Vzhľadom na viacznačnosť pojmu „mimosúdny“ je teda potrebné zamerať sa na analýzu pojmu „mimosúdna písomnosť“ v zmysle nariadenia č. 1393/2007.

32. Pri určovaní obsahu tohto pojmu treba najprv pripomenúť historický vývoj.

33. Systém doručovania písomností prostredníctvom ústredného orgánu pochádza z Haagskeho dohovoru, ktorého článok 17 stanovuje, že „mimosúdne písomnosti vyhotovené orgánmi a oprávnenými úradnými osobami zmluvného štátu“ sa zasielajú spôsobom a za podmienok určených týmto dohovorom. Ako potvrdzuje znenie prípravných dokumentov, zámerom tvorcov uvedeného dohovoru bolo vylúčiť čisto súkromné písomnosti z pôsobnosti tohto dohovoru, pričom účasť úradného subjektu umožnila vykonať výber alebo kontrolu zasielaných písomností.¹⁶

34. Tento obmedzujúci zámer však úplne nepotvrdzuje praktická príručka o fungovaní Haagskeho dohovoru o doručovaní.¹⁷ Je pravda, že sa v nej uvádza, že „mimosúdne písomnosti sa odlišujú od súdnych písomností tým, že priamo nesúvisia s konaním, a od čisto súkromných písomností sa odlišujú tým, že si vyžadujú zásah orgánu alebo úradnej osoby“¹⁸. Okrem toho podľa tejto príručky „existuje mnoho typov mimosúdnych písomností. Mimosúdny písomnosťami v zmysle článku 17 sú výzva na zaplatenie, výpoveď nájomnej zmluvy alebo pracovnej zmluvy, námietka proti zmenke a obchodnej

15 — Pozri článok 67 ods. 4 ZFEÚ, ktorý stanovuje, že Európska únia uľahčuje prístup k spravodlivosti najmä prostredníctvom zásady vzájomného uznávania „súdnych a mimosúdnych rozhodnutí“ v občianskych veciach; článok 81 ZFEÚ, ktorý stanovuje, že Únia rozvíja justičnú spoluprácu v občianskych veciach, ktoré majú cezhraničné dôsledky, na základe zásady vzájomného uznávania „súdnych a mimosúdnych rozhodnutí“ a že Európsky parlament a Rada Európskej únie prijímajú, najmä ak je to nevyhnutné pre riadne fungovanie vnútorného trhu, opatrenia zamerané na zabezpečenie vzájomného uznávania a výkonu „súdnych a mimosúdnych rozhodnutí“ medzi členskými štátmi a cezhraničného doručovania súdnych a mimosúdnych písomností, a článok 11 ods. 6 Protokolu č. 5 o štatúte Európskej investičnej banky, v ktorom sa uvádza, že predseda a v prípade prekážky jeden z podpredsedov zastupuje banku v „právnych alebo neprávnych záležitostiach“.

16 — Pozri Rapport de la commission spéciale présenté par M. Vasco Taborda Ferreira. In: *Conférence de La Haye de droit international privé – Actes et documents de la Dixième session – Tome III – Notification*. Den Haag, 1965, s. 74, pričom na strane 108 sa uvádza, že článok 17 „má za cieľ dať jednotlivcom v súvislosti s mimosúdny písomnosťami k dispozícii stanovené spôsoby odosielania a najmä odoslanie prostredníctvom ústredného orgánu“, ale že „Dohovor možno uplatniť len na medzinárodné odosielanie písomností vyhotovených orgánmi alebo úradnými osobami zmluvného štátu v tomto postavení“. Okrem toho sa tam ďalej uvádza, že „v predbežnom návrhu nie je spomenutý spôsob odosielania písomností vyhotovených súkromnými osobami. Rozhodlo sa, že Dohovor sa nemá uplatniť, ak pôvodne neexistovala písomnosť úradného subjektu, ktorý by mohol vykonať výber alebo kontrolu“. Pozri tiež Rapport explicatif de M. V. Taborda Ferreira, c. d., s. 363, kde sa uvádza, že „v prípadoch, keď daný štát nepovažuje notára, ktorý pôsobí na jeho území, za úradnú osobu, sa dospelo k záveru, že písomnosti vyhotovené týmto notárom nemožno zohľadniť na účely Dohovoru“ (s. 380).

17 — Bureau permanent de la Conférence de La Haye de droit international privé: *Manuel pratique sur le fonctionnement de la Convention Notification de la Haye*. 3. vyd. Wilson & Lafleur: Montréal, 2006.

18 — Bod 67, s. 87.

zmenke, pod podmienkou, že ich vydal určitý orgán alebo exekútor“¹⁹. Príručka je však do určitej miery nejednoznačná, lebo sa v nej ďalej všeobecnejšie uvádza, že „námietky proti manželstvu, súhlas s osvojením a uznanie otcovstva tiež patria do tejto skupiny, keďže dodržiavajú určitú formu“²⁰. Okrem toho v príručke sa po zmienke o tom, že v niektorých právnych poriadkoch, napríklad v Anglicku a Írsku, súkromné osoby samy doručujú niektoré mimosúdne písomnosti s rovnakým právnym účinkom, uvádza, že „hoci cieľom Dohovoru bolo vylúčiť z pôsobnosti článku 17 písomnosti vyhotovené súkromnými osobami..., Osobitná komisia vyzvala ústredné orgány, aby doručovali mimosúdne písomnosti, ktoré nevyhotovil orgán ani úradná osoba, ak ide o také písomnosti, ktoré by si v ich krajinách spravidla vyžadovali zásah orgánu“²¹. Príručka navyše spresňuje, že „rozhodnutie, či ide o súdnu alebo mimosúdnu písomnosť, závisí od práva žiadajúceho štátu (odosielajúceho štátu)“²², keďže „právo tohto štátu určuje právomoci jeho orgánov a úradných osôb na vyhotovenie danej listiny“²³, pričom sa v nej uvádza, že pojem súdne a mimosúdne písomnosti sa má vykladať extenzívne²⁴.

35. Dohovor z roku 1997, ktorý vychádza z Haagskeho dohovoru, sa od neho odlišuje tým, že neobmedzuje rozsah svojej pôsobnosti len na odosielanie mimosúdnych písomností vydaných orgánmi verejnej moci alebo úradnými osobami. Dôvodová správa týkajúca sa dohovoru z roku 1997²⁵ v tejto súvislosti spresňuje, že hoci sa zdá, že nemožno podať presnú definíciu mimosúdnych písomností, „možno sa domnievať, že ide o písomnosti vyhotovené úradnou osobou, ako sú písomnosti spísané notárom alebo exekútorom, alebo písomnosti vyhotovené úradným orgánom členského štátu, ako aj písomnosti, ktorých povaha a význam odôvodňujú, aby boli odoslané a oznámené osobám, ktorým sú určené, úradným postupom“²⁶.

36. Nariadenie č. 1348/2000 prevzalo v článku 16 znenie článku 16 dohovoru z roku 1997. Toto nariadenie však zaviedlo novinku, keďže stanovilo vypracovanie glosára písomností, ktoré možno doručovať podľa uvedeného nariadenia. Tento glosár, ktorý tvoril prílohu II rozhodnutia Komisie 2001/781/ES z 25. septembra 2001, ktorým sa prijíma príručka prijímajúcich agentúr a glosár dokumentov, ktoré sa môžu doručovať podľa nariadenia Rady (ES) č. 1348/2000²⁷, zmeneného a doplneného rozhodnutím Komisie 2008/541/ES z 8. apríla 2008²⁸, obsahoval informácie oznámené členskými štátmi na základe článku 17 písm. b) nariadenia č. 1348/2000. Zo znenia tejto prílohy vyplývalo, že forma a obsah týchto informácií poskytnutých členskými štátmi boli rôzne. Niektoré z nich len všeobecne uviedli, že mimosúdne písomnosti patria medzi písomnosti, ktoré možno doručovať.²⁹ Iné členské štáty naopak jednoznačne obmedzili pojem mimosúdna písomnosť len na

19 — Tamže. V návrhu na revíziu uvedenej príručky, ktorý v máji 2014 zostavila Stála kancelária Haagskej konferencie medzinárodného práva súkromného, je tento zoznam doplnený o notárske listiny, predvolania na mediačné pojednávania, oznámenia, ktoré veritelia doručujú dlžníkom, písomnosti týkajúce sa dedenia zo závetu, oznámenia oprávneným dedičom, rozhodnutia týkajúce sa platenia výživného na deti a rozhodnutia o rozluke alebo rozvode manželstva vydané správnym orgánom, listiny vyhotovené súdnym exekútorom, ako aj písomnosti a listiny týkajúce sa exekúcie vykonávanej súdnym exekútorom. Tento návrh na revíziu je dostupný ku dňu vypracovania týchto návrhov na internetovej adrese http://www.hcch.net/upload/wop/2014/2014sc_pd02fr.pdf.

20 — Bod 67, s. 87 a s. 88.

21 — Bod 70, s. 88 a 89.

22 — Bod 68, s. 88.

23 — Tamže.

24 — Bod 70, s. 88.

25 — Ú. v. ES C 261, 1997, s. 26.

26 — Pozri článok 1 ods. 1 štvrtý pododsek tejto správy.

27 — Ú. v. ES L 298, s. 1; Mim. vyd. 19/003, s. 3.

28 — Ú. v. EÚ L 173, s. 17.

29 — Do tejto kategórie patria Írsko („všetky súdne alebo mimosúdne písomnosti týkajúce sa vecí upravených nariadením“), Talianska republika („mimosúdne písomnosti vo všeobecnosti“), Luxemburské veľkovoľvodstvo, ktoré výslovne odkázalo na svoje vnútroštátne právo („všetky súdne a mimosúdne písomnosti uvedené v luxemburských zákonoch a nariadeniach v občianskych a obchodných veciach“), Holandské kráľovstvo („súdne a mimosúdne písomnosti v občianskych alebo obchodných veciach“) a Švédske kráľovstvo („písomnosťami, ktoré možno doručovať podľa nariadenia, sú návrhy na začatie konania a na vydanie platobného rozkazu, ako aj iné písomnosti, ktoré sa môžu alebo musia doručovať v súdnych a mimosúdnych konaniach v občianskych a obchodných veciach“).

písomnosti vyhotovené orgánom verejnej moci alebo úradnou osobou.³⁰ Ďalšie členské štáty použili širokú definíciu, ktorá môže zahŕňať súkromné písomnosti.³¹ Napokon niektoré členské štáty zostavili podrobný zoznam písomností, ktoré podľa nich možno doručovať, bez toho, aby rozlíšili súdne písomnosti a mimosúdne písomnosti.³²

37. Pokiaľ ide o článok 16 nariadenia č. 1393/2007, tento článok doslovne preberá znenie článku 16 nariadenia č. 1348/2000. Na rozdiel od tohto posledného uvedeného nariadenia však nariadenie č. 1393/2007 nestanovuje vypracovanie glosára.

38. Toto pripomenutie historického vývoja svedčí o dvoch rôznych spôsoboch chápania mimosúdnej písomnosti v členských štátoch. Podľa jedného spôsobu chápania je zásah orgánu verejnej moci alebo úradnej osoby rozhodujúcim kritériom na určenie, či ide o takú písomnosť. Druhý spôsob naopak nezohľadňuje kritérium týkajúce sa pôvodcu písomnosti a vychádza zo súvislosti medzi písomnosťou a výkonom alebo ochranou nejakého práva. Táto rozdielnosť vnútroštátnych právnych poriadkov veľmi jasne vysvetľuje, prečo – s výnimkou Haagskeho dohovoru, ktorého reštriktívny pohľad však bol následne pozmenený – medzinárodné nástroje a nástroje Spoločenstva týkajúce sa odosielania písomností v občianskych a obchodných veciach nevymedzujú pojem mimosúdna písomnosť.

39. Na zodpovedanie otázky, či čisto súkromná písomnosť môže predstavovať mimosúdnu písomnosť, je potrebné ísť nad rámec výlučne negatívneho vymedzenia tejto písomnosti vo vzťahu k súdnej písomnosti a spresniť prvky pozitívneho vymedzenia takej písomnosti v zmysle článku 16 nariadenia č. 1393/2007.

40. Z písomných pripomienok predložených v konaní pred Súdnym dvorom vyplývajú rozdiely v prístupoch, ktoré som už spomenul pri opise historického vývoja.

41. Na jednej strane španielska vláda zastáva názor, že súkromná písomnosť nemôže predstavovať mimosúdnu písomnosť, keďže toto označenie musí byť aspoň v Španielsku vyhradené pre písomnosti vyhotovené úradnými osobami, notármi a hypotekárnymi správcami. Na podporu tohto stanoviska španielska vláda osobitne uvádza, že cieľom nariadenia č. 1393/2007 nie je zabezpečiť odoslanie každej písomnosti medzi jednotlivcami s bydliskom v rôznych členských štátoch, ale len odoslanie písomností, ktoré sa musia vyhotoviť v rámci súdneho konania alebo ktorých účelom je zachovanie práv so zreteľom na prípadné konanie, z čoho uvedená vláda vyvodzuje, že musí ísť vždy o verejnú písomnosť v tom zmysle, že táto písomnosť musí osvedčovať totožnosť pôvodcu, dátum vydania a obsah.

42. Na druhej strane Tecom, nemecká vláda, maďarská vláda a Európska komisia sa rozhodli pre širšiu definíciu, ktorá nezávisí od pôvodcu písomnosti, a teda zahŕňa určité súkromné písomnosti. Nemecká vláda napríklad zaraďuje do kategórie mimosúdnych písomností súkromné písomnosti, „pokiaľ ich formálne oznámenie môže dovoliť zachovať, uplatniť alebo obrániť občianskoprávny alebo obchodnoprávny nárok“, zatiaľ čo maďarská vláda navrhuje považovať za „mimosúdnu písomnosť“ každú súkromnú písomnosť, ktorú „treba odoslať osobe, ktorej je určená, postupom doručovania

30 — Tak je to v prípade Belgického kráľovstva („písomnosti vyhotovené súdnymi tajomníkmi, prokuratúrou, súdnymi exekútormi a notármi“), Španielskeho kráľovstva („pokiaľ ide o mimosúdne písomnosti, ktoré možno doručovať, sú to mimosúdne listiny vyhotovené orgánom verejnej moci, ktorý má podľa španielskeho práva právomoc doručovať písomnosti“) a Francúzskej republiky („mimosúdne písomnosti vyhotovené orgánmi a úradnými osobami“).

31 — Ide o Spolkovú republiku Nemecko („mimosúdny písomnosťami sú tie, ktoré treba doručiť na účely zachovania alebo občianskoprávneho alebo obchodnoprávneho nároku alebo obrany proti nemu mimo súdneho konania. Patria sem okrem iného [notárska listina a mimosúdny zmier]“), Rakúsku republiku („doručovať možno... mimosúdne písomnosti – teda písomnosti určené na ochranu a uplatnenie občianskoprávneho alebo obchodnoprávneho nároku alebo na obranu proti nemu, ale mimo občianskeho súdneho konania“) a Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska („právne listiny, ktoré sa majú doručiť v súvislosti s akoukoľvek mimosúdnu občianskou alebo obchodnou vecou“).

32 — K týmto členským štátom patrí Grécka republika, ktorej zoznam sa navyše zrejme týka len súdnych písomností, ako aj Portugalská republika a Fínska republika.

v súlade s hmotnoprávnymi alebo procesnými predpismi členských štátov alebo Únie uplatniteľnými v danej občianskej alebo obchodnej veci“. Pokiaľ ide o spoločnosť Tecom a Komisiu, tieto vychádzajú z kritéria týkajúceho sa povahy a významu písomnosti, ktoré je uvedené v dôvodovej správe týkajúcej sa dohovoru z roku 1997.

43. Portugalská vláda, ktorá sa odvoláva na kritériá, ktoré stanovil generálny advokát Ruiz-Jarabo Colomer v návrhoch, ktoré predniesol vo veci Roda Golf & Beach Resort³³, zaujala nie celkom jednoznačné stanovisko, ktoré sa nachádza medzi uvedenými názormi, a podľa ktorého možno súkromnú písomnosť považovať za mimosúdnu písomnosť okrem iného pod podmienkou, „že došlo k zásahu orgánu alebo vydaniu verejnej písomnosti“.

44. Skôr než vyjadrím svoj vlastný názor, treba najprv pripomenúť, že Súdny dvor už zaujal stanovisko k otázke, či sa má pojem mimosúdna písomnosť vykladať autonómne. Hoci viaceré vlády v konaní pred Súdnym dvorom tvrdili, že obsah pojmu mimosúdna písomnosť sa má určiť podľa práva každého členského štátu, Súdny dvor vo svojom rozsudku Roda Golf & Beach Resort³⁴ poukázal na to, že tento pojem treba považovať za pojem práva Únie³⁵, so zreteľom jednak na „vôľu členských štátov zakotviť [opatrenia patriace do oblasti súdnej spolupráce v občianskych veciach s cezhraničným prvkom] v právnom poriadku Spoločenstva, a upevniť tak zásadu ich autonómneho výkladu“³⁶ a jednak na výber formy nariadenia, ktorý podľa Súdneho dvora „ukazuje dôležitosť, ktorú normotvorca Spoločenstva udeľuje povahe priamej uplatniteľnosti ustanovení nariadenia č. 1348/2000 a ich jednotnému uplatňovaniu“³⁷.

45. Pripomínam, že Súdny dvor navyše v tom istom rozsudku rozhodol, že písomnosť vyhotovená notárom „ako taká“ predstavuje mimosúdnu písomnosť. Okrem toho uviedol doplňujúce spresnenie, keďže zamietol tvrdenie, že široká koncepcia pojmu mimosúdnej písomnosti predstavuje vzhľadom na zdroje vnútroštátnych súdov neprimerané bremeno, pričom zdôraznil, že povinnosti v oblasti doručovania, ktoré vyplývajú z nariadenia č. 1348/2000, nevyhnutne neprislúchajú vnútroštátnym súdom.³⁸

46. Tieto riešenia, ktoré sú založené na nariadení č. 1348/2000, možno podľa môjho názoru v celom rozsahu uplatniť na nariadenie č. 1393/2007, a to tým skôr, že týmto nariadením bol zrušený glosár písomností, ktoré možno doručovať, a ktorý mohol vytvárať dojem, že členské štáty si ponechali určitú mieru voľnej úvahy pri vymedzení mimosúdnych písomností.

47. Súdny dvor však neuviedol kritériá, podľa ktorých sa má posúdiť, či má určitá písomnosť povahu „mimosúdnej písomnosti“ v zmysle práva Únie. Generálny advokát Ruiz-Jarabo Colomer v návrhoch, ktoré predniesol vo veci Roda Golf & Beach Resort³⁹, navrhol uplatniť tri kritériá, ktoré považoval za kumulatívne, založené po prvé na pôvodcovi písomnosti, ktorým musí byť orgán verejnej moci, po druhé na právnych účinkoch, ktoré písomnosť vyvoláva, a ktoré musia byť „osobitné a diferencované“, a po tretie na existencii minimálnej miery prepojenia medzi písomnosťou a súdom, ktorá sa vyznačuje tým, že „musí byť možné použiť [písomnosť] na podporu nároku v prípadnom súdnom konaní“⁴⁰.

48. Skôr než presnejšie preskúmam kritériá, ktoré navrhujem použiť, je podľa môjho názoru potrebné vrátiť sa k významu širšej alebo užšej definície pojmu mimosúdna písomnosť, lebo sa domnievam, že rozdiely v chápaní tohto pojmu čiastočne vyplývajú z nepresného vnímania tohto významu.

33 — C-14/08, EU:C:2009:134.

34 — C-14/08, EU:C:2009:395.

35 — Body 47 a 50.

36 — Bod 48.

37 — Bod 49.

38 — Bod 59.

39 — C-14/08, EU:C:2009:134.

40 — Bod 93.

49. V prvom rade treba zdôrazniť, že hoci „súdna spolupráca... nemôže byť obmedzená iba na súdne konania“⁴¹, faktom zostáva, že cieľ spočívajúci v odosielaní mimosúdnych písomností je subsidiárny, o čom svedčí skutočnosť, že týmto písomnostiam je venovaný len jeden článok nariadenia č. 1393/2007, v porovnaní s dominantným cieľom spočívajúcim v zlepšení a zrýchlení odosielenia súdnych písomností. Vysvetlenie pravdepodobne vyplýva z toho, že oznamovanie súdnych písomností osobám, ktorým sú určené, sa vo vnútroštátnych právnych poriadkoch vo všeobecnosti riadi osobitnými formálnymi požiadavkami, ktoré môžu spomaliť alebo sťažiť konanie, najmä ak sa má doručenie uskutočniť v zahraničí a ak zasahuje do zvrchovanosti štátu, v ktorom má k tomuto doručeniu dôjsť. Harmonizácia vnútroštátnych právnych úprav teda predstavuje účinný prostriedok na zlepšenie a zrýchlenie cezhraničného odosielenia týchto písomností. Naopak doručovanie mimosúdnych písomností sa vo vnútroštátnych právnych poriadkoch nevyhnutne neriadi tými istými pravidlami ako doručovanie súdnych písomností. Ak odosielenie mimosúdnych písomností nie je obmedzené, uplatnenie mechanizmov stanovených nariadením č. 1393/2007 na tieto písomnosti podľa môjho názoru sotva môže uľahčiť a zrýchliť ich odosielenie. Ďalší cieľ súvisiaci s bezpečnosťou odosielenia, ktoré musí zabezpečiť tak ochranu záujmov žiadateľa, ako aj ochranu záujmov príjemcu, však môže odôvodniť možnosť odoslania týchto písomností v súlade s nariadením č. 1393/2007.

50. Ďalej je potrebné poukázať na to, že cieľom autonómneho vymedzenia pojmu mimosúdna písomnosť podľa môjho názoru nie je stanoviť najmenší spoločný menovateľ medzi všetkými právnymi tradíciami členských štátov, v dôsledku čoho by zostali zachované len kritériá, ktoré sa v každom z vnútroštátnych právnych poriadkov úplne prekrývajú. Práve naopak domnievam sa, že takéto vymedzenie má mať všeobecný účel, keďže má skôr zabezpečiť, aby sa každá písomnosť uznaná za mimosúdnu v jednom členskom štáte mohla bez prekážok odoslať do ostatných členských štátov.

51. V tejto súvislosti som si položil otázku, či sa riešenie problému, ktorý vyvoláva vymedzenie pojmu mimosúdna písomnosť, nemalo hľadať v uplatnení zásady, ktorú by bolo možné vyjadriť ako zásadu odosielajúcej krajiny, na základe ktorej by orgány prijímajúceho štátu museli zabezpečiť odoslanie všetkých písomností uznaných odosielajúcim členským štátom za mimosúdne. Tak by sa zabezpečil cieľ nariadenia č. 1393/2007, keďže každá písomnosť považovaná v jednom členskom štáte za „mimosúdnu“ by sa mohla voľne a jednoducho pohybovať v celej Únii. Konštatovanie o autonómnej povahe pojmu mimosúdna písomnosť v rozsudku Roda Golf & Beach Resort⁴² však zrejme zablokovalo túto cestu, ktorej nevýhoda pravdepodobne spočíva v tom, že necháva členským štátom príliš veľký priestor na voľnú úvahu.

52. V konečnom dôsledku treba nájsť dostatočne širokú definíciu, ktorá by zahŕňala rozličné jestvujúce koncepcie a bola dostatočne presná na zamedzenie právnej neistoty.

53. Na úvod použijem organické kritérium súvisiace so zásahom iného ako súdneho orgánu, ktorý má právomoc vyhovovať alebo osvedčovať právne listiny. Relevantnosť tohto kritéria súvisí s tým, že orgán, ktorý vyhotoví alebo osvedčí odosielené písomnosti, preskúma ich obsah, pričom toto preskúmanie je odlišné od preskúmania, ktoré v rámci nariadenia č. 1393/2007 vykonávajú odosielajúce orgány a prijímajúce orgány. Preskúmanie vykonávané týmito orgánmi je totiž obmedzené na overenie, či odosielená písomnosť spadá do pôsobnosti tohto nariadenia a či boli dodržané formálne podmienky odoslania uložené týmto nariadením.

41 — Rozsudok Roda Golf & Beach Resort (C-14/08, EU:C:2009:395, bod 56).

42 — C-14/08, EU:C:2009:395.

54. Nemyslím si, že pôsobnosť tohto organického kritéria by mala byť obmedzená zavedením ďalších kumulatívnych požiadaviek súvisiacich najmä s osobitnými a diferencovanými právnymi účinkami, ktoré by vyvolala písomnosť v dôsledku zásahu orgánu, alebo s okolnosťou, že písomnosť by podporila nárok v prípadnom súdnom konaní. Podľa môjho názoru Súdny dvor tým, že vo svojom rozsudku Roda Golf & Beach Resort⁴³ rozhodol, že písomnosť vyhotovená notárom „ako taká“ predstavuje mimosúdnu písomnosť, implicitne zamietol tento názor.

55. Treba však použiť ďalšie, nie kumulatívne, ale alternatívne kritérium, ktoré by umožnilo zahrnúť pod pojem „mimosúdna písomnosť“ v zmysle článku 16 nariadenia č. 1393/2007 písomnosti vyhotovené jednotlivcami, ktorých obsah teda predtým neosvedčil nijaký orgán?

56. V tejto súvislosti uvádzam, že hoci podľa môjho názoru nemožno určiť, čo spadá pod pojem mimosúdna písomnosť, podľa takého náhodného a nepresne vymedzeného kritéria, akým je kritérium súvisiace s „významom“ písomnosti, ktoré sa vyznačuje subjektivitou spôsobilou vyvolať právnú neistotu nezlučiteľnú s cieľom, ktorý spočíva v zlepšení a zrýchlení odosielania písomností, naopak sa prikláňam k názoru, že cieľ súvisiaci s riadnym fungovaním vnútorného trhu odôvodňuje hľadanie objektívneho kritéria umožňujúceho rozšíriť pôsobnosť pojmu mimosúdna písomnosť na určité právne listiny, ktoré neboli vyhotovené alebo osvedčené nijakým orgánom.

57. Nie je však ľahké určiť rozlišovaciu zásadu, ktorá by umožnila zahrnúť rôzne právne listiny a zároveň by zodpovedala požiadavkám zásady právnej istoty.

58. Prichádzalo by do úvahy použiť ako kritérium okolnosť, či je doručenie písomnosti viazané na nejakú formálnu požiadavku. Ak je doručenie písomnosti podľa vnútroštátneho práva odosielaťujúceho členského štátu viazané na osobitnú formálnu požiadavku, bolo by možné doručiť ju v zahraničí pomocou postupov stanovených nariadením č. 1393/2007. Ak by naopak spôsoby doručovania neboli obmedzené, pri odosielaní do zahraničia by nebolo možné použiť tieto postupy. Toto rozlišovacie kritérium však nepovažujem za postačujúce, lebo vyžaduje posúdenie konkrétnej písomnosti na základe práva odosielaťujúceho členského štátu s cieľom určiť, či je doručenie viazané na osobitnú formálnu požiadavku.

59. Hľadané kritérium by sa teda možno dalo nájsť v okolnosti, či je doručenie nevyhnutné pre účinnosť posudzovanej právnej listiny, čo by v konečnom dôsledku viedlo k rozlišovaniu písomností, ktoré sa musia doručiť, teda písomností, v prípade ktorých je podmienkou zavŕšenia právneho úkonu doručenie prejavu vôle osobe, ktorej sa môžu týkať účinky tohto úkonu, a písomností, ktoré sa nemusia doručiť.⁴⁴

60. Prijatie tohto kritéria by však viedlo len k presunu pojmových ťažkostí bez ich vyriešenia, keďže rozlišovanie písomností, ktoré sa musia doručiť, a písomností, ktoré sa nemusia doručiť, je samo osebe zložité. Považujem teda za potrebné uviesť jasnejšie smerovanie na základe kritéria zohľadňujúceho prirodzenú a priamu funkciu odoslania posudzovanej písomnosti osobe, ktorej je určená. Znamenalo by to, že do pôsobnosti pojmu mimosúdna písomnosť v zmysle článku 16 nariadenia č. 1393/2007 by patrila každá písomnosť, ktorej odoslanie osobe, ktorej je určená, je nevyhnutné na uplatnenie, preukázanie alebo ochranu určitého práva.

61. Také rozšírenie by mohlo poskytnúť zvýšenú právnu istotu tak pre žiadateľa, ako aj pre osobu, ktorej sú tieto písomnosti určené, a to najmä vďaka možnosti využiť odoslanie medzi odosielaťujúcimi orgánmi a orgánmi zodpovednými za príjem písomností.

43 — Tamže.

44 — Pokiaľ ide o toto rozlišovanie, ktoré sa týka jednostranných právnych úkonov, pozri FLOUR, J., AUBERT, J.-L., SAVAUX, E.: *Les obligations* – I. *L'acte juridique*. 14. vyd. Paris: Dalloz, 2010, s. 465, č. 494.

62. Nemyslím si, že z navrhovaného rozšírenia by vyplývalo znásobenie počtu žiadostí o odoslanie medzi odosielačimi orgánmi a prijímajúcimi orgánmi, ktoré by viedlo k preťaženiu týchto orgánov, ktoré by sa tak zmenili na poštové služby. Netreba totiž zabúdať na to, že využitie systému odosielania písomností upraveného nariadením č. 1393/2007 spôsobuje žiadateľovi finančné náklady a navyše od neho vyžaduje dodržanie určitých formálnych požiadaviek súvisiacich najmä s prekladom.

63. Výhoda tohto rozšírenia by spočívala v tom, že osobám, ako napríklad spoločnosti Tecom, ktoré na účely uplatnenia svojich práv musia oznámiť určitú písomnosť osobe, ktorej je určená, by sa umožnilo získať dodatočné záruky pri operácii, ktorú komplikuje okolnosť, že písomnosť sa musí odoslať do zahraničia.

64. Z týchto dôvodov navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na prvé dve otázky tak, že pod pojem „mimosúdna písomnosť“ v zmysle článku 16 nariadenia č. 1393/2007 spadá písomnosť vyhotovená alebo osvedčená orgánom verejnej moci, úradnou osobou alebo akoukoľvek inou osobou príslušnou na tento účel podľa práva odosielajúceho členského štátu, ako aj každá písomnosť, ktorej odoslanie osobe, ktorej je určená, je nevyhnutné na uplatnenie, preukázanie alebo ochranu práva.

B – O štvrtej otázke

65. Vzhľadom na to, že štvrtá otázka je prepojená s prvou a druhou otázkou, preskúmam štvrtú otázku pred treťou otázkou.

66. Ako vyplýva z rozhodnutia vnútroštátneho súdu, pochybnosti Juzgado de Primera Instancia n° 7 de Las Palmas de Gran Canaria súvisiace so správnym výkladom podmienok týkajúcich sa cezhraničného dosahu súdnej spolupráce a riadneho fungovania vnútorného trhu vyplývajú z toho, že v bode 56 rozsudku Roda Golf & Beach Resort⁴⁵ je spomenuté, že súdna spolupráca uvádzaná článkom 65 ES sa môže prejaviť tak v rámci súdneho konania, ako aj mimo takeého konania, „pretože uvedená spolupráca má cezhraničný dosah a je potrebná pre riadne fungovanie vnútorného trhu“⁴⁶.

67. Vnútroštátny súd sa preto v podstate pýta, či pri určovaní, či určitá písomnosť spadá pod pojem „mimosúdna písomnosť“ v zmysle článku 16 nariadenia č. 1393/2007, treba overiť, či má odoslanie tejto písomnosti cezhraničný dosah a je potrebné pre riadne fungovanie vnútorného trhu.

68. V tejto súvislosti stačí pripomenúť, že podmienka týkajúca sa cezhraničného dosahu súdnej spolupráce a riadneho fungovania vnútorného trhu tvorí právny základ, na ktorom spočíva nariadenie č. 1393/2007.

69. V súlade s teleologickou a systematickou metódou výkladu sa má toto nariadenie vykladať s prihliadnutím na ciele, ktoré sleduje podľa tohto právneho základu.

70. Podmienka súvisiaca s cezhraničným dosahom súdnej spolupráce je však podľa môjho názoru irelevantná pri určovaní pôsobnosti nariadenia č. 1393/2007, pokiaľ ide o dotknuté písomnosti, keďže situácie upravené týmto nariadením, ktorého predmetom je odoslanie súdnej alebo mimosúdnej písomnosti z jedného členského štátu do druhého, majú nevyhnutne cezhraničnú povahu, keďže sa týkajú dvoch členských štátov.

45 — C-14/08, EU:C:2009:395.

46 — Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

71. Naproti tomu je pri určovaní obsahu pojmu mimosúdna písomnosť potrebné vziať do úvahy cieľ súvisiaci s riadnym fungovaním vnútorného trhu.⁴⁷ Stotožňujem sa však s názorom nemeckej vlády, že v prípade, ak je preukázané, že predmetná písomnosť patrí do kategórie „mimosúdnych písomností“ v zmysle článku 16 nariadenia č. 1393/2007, je zbytočné v každom jednotlivom prípade preukazovať, že zabezpečenie doručenia tejto písomnosti podľa pravidiel stanovených týmto nariadením je potrebné pre riadne fungovanie vnútorného trhu.

72. Podľa môjho názoru teda treba odpovedať na štvrtú otázku tak, že netreba v každom jednotlivom prípade na základe posúdenia konkrétnych okolností každého posudzovaného prípadu overovať, či má odoslanie predmetnej písomnosti cezhraničný dosah a či je potrebné pre riadne fungovanie vnútorného trhu.

C – O tretej otázke

73. Svojou treťou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či súdna alebo mimosúdna písomnosť, ktorá už bola doručená osobe, ktorej je určená, môže byť znovu doručená v súlade s postupom upraveným nariadením č. 1393/2007.

74. Domnievam sa, že odpoveď na túto otázku nevyvoláva nijaké pochybnosti, ak prvé doručenie nebolo vykonané v súlade s pravidlami nariadenia č. 1393/2007.

75. V tomto prípade je totiž úplne nevyhnutné umožniť nové doručenie v súlade s citovaným nariadením. Zásada, že pokiaľ má osoba, ktorej je súdna alebo mimosúdna písomnosť určená, bydlisko v zahraničí, doručenie tejto písomnosti treba uskutočniť prostriedkami stanovenými samotným nariadením č. 1393/2007⁴⁸, znamená, že žiadateľ musí mať možnosť vykonať doručenie v súlade s týmto nariadením.

76. Odpoveď nie je až taká zrejmá v prípade, ak prvé doručenie bolo uskutočnené v súlade s nariadením č. 1393/2007. Ako naznačuje Komisia, v prípade veci samej by to mohlo byť tak, ak by sa doručenie výzvy v podobe notárskej zápisnice dalo považovať za priame doručenie použitím poštových služieb, ktoré je upravené v článku 14 nariadenia č. 1393/2007.

77. Súdny dvor vo svojom rozsudku Alder (C-325/11, EU:C:2012:824) konštatoval, že nariadenie č. 1393/2007 nezavádza hierarchiu medzi jednotlivými spôsobmi odosielania, ktoré upravuje.⁴⁹ Domnievam sa, že prináleží jedine žiadateľovi, aby si spomedzi jednotlivých spôsobov, ktoré má k dispozícii, vybral ten, ktorý považuje za najvhodnejší, a v prípade, ak to považuje za potrebné, sa rozhodol vykonať po uskutočnení prvého odoslania nové odoslanie.

78. V tejto súvislosti zastávam názor, že žiadateľ môže mať opodstatnené dôvody na vykonanie nového odoslania písomnosti, ktorá už bola doručená, a že odosielačím orgánom alebo prijímajúcim orgánom podľa nariadenia č. 1393/2007 neprináleží skúmať relevantnosť týchto dôvodov. Môže sa napríklad stať, že nedôjde k doručeniu písomnosti v lehote určenej vnútroštátnym právom na doručenie písomnosti.

79. Ak by sa ale dospelo k inému záveru a odosielajúce orgány a prijímajúce orgány by boli osobitne poverené preskúmaním vhodnosti, znamenalo by to, že by im bola uložená zodpovednosť, ktorú nemusia byť schopné prijať.

47 — Pozri moju analýzu v bode 56 týchto návrhov.

48 — Pozri rozsudok Alder (C-325/11, EU:C:2012:824, bod 25).

49 — Tamže, bod 31.

80. Domnievam sa teda, že tá istá písomnosť môže byť platne viackrát doručená tým istým spôsobom alebo rôznymi spôsobmi, a preto treba odpovedať na tretiu otázku tak, že mimosúdnu písomnosť, ktorá už bola doručená osobe, ktorej je určená, možno znova doručiť v súlade s pravidlami stanovenými nariadením č. 1393/2007, aj keby prvé doručenie už bolo uskutočnené v súlade s týmto nariadením.

IV – Návrh

81. Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na otázky, ktoré položil Juzgado de Primera Instancia n° 7 de Las Palmas de Gran Canaria, takto:

1. Pod pojem „mimosúdna písomnosť“ v zmysle článku 16 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1393/2007 z 13. novembra 2007 o doručovaní súdnych a mimosúdnych písomností v občianskych a obchodných veciach v členských štátoch („doručovanie písomností“) a o zrušení nariadenia Rady (ES) č. 1348/2000 spadá písomnosť vyhotovená alebo osvedčená orgánom verejnej moci, úradnou osobou alebo akoukoľvek inou osobou príslušnou na tento účel podľa práva odosielajúceho členského štátu, ako aj každá písomnosť, ktorej odoslanie osobe, ktorej je určená, je nevyhnutné na uplatnenie, preukázanie alebo ochranu práva.
2. Nie je potrebné v každom jednotlivom prípade na základe posúdenia konkrétnych okolností každého dotknutého prípadu overovať, či má odoslanie písomnosti, ktorá spĺňa jedno z týchto dvoch kritérií, cezhraničný dosah a či je potrebné pre riadne fungovanie vnútorného trhu.
3. Mimosúdnu písomnosť, ktorá už bola doručená osobe, ktorej je určená, možno znova doručiť v súlade s pravidlami stanovenými nariadením č. 1393/2007, aj keby prvé doručenie už bolo uskutočnené v súlade s týmto nariadením.